

דוקא בכהן. וכן "קרעו והוציא את אמוריו", מדובר גם בזר.

ואחרי זה כתוב "נתנו במגיס, והקטירן על גבי המזבח". ומשמע לכאורה שאותו הזר שהפשיט הוא גם הקטיר על גבי המזבח.

ותמהינן: **אטו הוא גופיה הוה מקטיר להו?** האם הישראל עצמו שהפשיט הוא היה גם מקטיר את האימורין?! והרי הקטרה היא עבודת הכהנים בלבד!

ומתריצין: **אימא** — "נתנו הישראל במגיס, להקטירן הכהן על גבי המזבח". כלומר שגורסין במשנה "להקטירן" בלמ"ד. שיש לפרשו שהישראל נותן את האימורים במגס, ויהיו שם עד שיבוא הכהן הראוי להקטירם.⁽³⁾

שנינו במשנה: **יצתה כת ראשונה.**

תנא: כאשר היו הולכים מהעזרה לבתיהם — **כל אחד ואחד נותן פסחו בעורו של פסחו, ומפשיל לאחוריו.**

אמר רב עיליש: טייעות — דרך סוחרים ישמעאלים הוא זה.

הדרן עלך תמיד נשחט.

פרק אלו דברים

מתניתין:

א. **אלו דברים** שכאשר חל ערב פסח בשבת, עשייתן בקרבן פסח — דוחין את השבת:

שהכהנים הלכו עד ארכובותיהם בדם, מדובר בהולכת עצים למערכה לראש המזבח, שבו היו עורכים את העצים להבעיר אש, **דלאו עבודה היא** [והיא כשרה בזרים].

ולכן, באותה שעה הפשילו הכהנים את בגדיהם והגביהום מעל הארץ, והלכו בדם עד ארכובותיהם.

ומקשינן: **בהולכת אברים לכבש, ובהולכת דם אל המזבח** שהן עבודת הקרבנות, **מיהא** [מכל מקום] — **היכי אזלי איך יכלו ללכת?** הרי להגביה בגדיהם לא יכלו, ואם ילכו בבגדיהם בדם, יטנפו בגדיהם ועבודתם תפסל!

ומתריצין: **דמסגי אייצטבני.** היו הולכין על גבי איצטבאות — שהיו בעזרה כמין איצטבאות, מחוברות לרצפת העזרה, ויש להם דין רצפה. והלכו הכהנים עליהן בלא להתלכלך מן הדם.

שנינו במשנה: **כיצד תולין ומפשיטין?** אונקליות של ברזל היו קבועים בכתלים בעמודים, ותולה ומפשיט. קרעו והוציא את **אימוריו. נתנו במגיס** [קערה], והיא כלי שרת], **והקטירן על גבי המזבח.**

הפשטת העור של קרבן הפסח כשרה אפילו בזרים, היות שהפשטת קדשים קלים לא הוזכרה בתורה כמצות עשה. ואפילו הפשט וניתוח של עולה שהיא מצות עשה כשרה בזר.

ואם כן, מה ששנינו במשנתנו "כיצד תולין ומפשיטין" מדובר אפילו בזר המפשיט, ולא

3. על פי רבי עקיבא איגר בגליון הש"ס.